

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

Και σταματώσα αΐφνης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, καὶ ἀλλάζουσα σκέψεις :

— "Αχ ! ἐξηκολούθησε, μόνον ἡ σύζυγός του ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἤμην ἐτοιμὴ νὰ λιποθυμήσω, καὶ νὰ ταπεινώσω τοὺς ὀφθαλμούς, μ' ἐπλησίασεν αὕτη, μοὶ ὠμίλησε καὶ ἀμέσως ἠσθάνθην ἐμαυτὴν ὀλιγώτερον ἐγκαταλελειμένην... Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, εἶμαι καθυποχρεωμένη πρὸς αὐτήν.

» Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξοφλήσω τὸ πρὸς αὐτὴν χρέος μου ; διότι θέλω νὰ τὸ ἐξοφλήσω !... Δὲν θὰ ὑποφέρω ποτὲ νὰ μὲ κατηγορήσῃ αὕτη ὡς ἀχάριστον... Φεῦ ! ἐκείνη δὲν ἐπιθυμεῖ ἡ ἀπλούστατον πρᾶγμα, παρ' ἐμοῦ δὲν ἀναμένει ἄλλο τι ἢ μίαν μόνον εὐεργεσίαν· θέλει ν' ἀνήκῃ εἰς αὐτὴν καὶ μόνον ὁ ἔρως τοῦ συζύγου της. Ἐπιθυμεῖ αὕτη μὲν ν' ἀγαπᾶται, ἐγὼ δὲ ὄχι πλέον !... Θὰ εἴπω εἰς τὸν Μαυρίκιον : Ἡ σύζυγός σας εἶνε καλὴ ὅσον καὶ ὠραία, τὸ πνευμά της συμβαδίζει μετὰ τῆς ἀγαθότητός της, εἶνε ἀνωτέρα μου εἰς πάντα, τὴν ἀγαπάτε ἥδη, ἀγαπάτε τὴν περισσότερον. Μὴ μὲ ἀγαπάτε πλέον... μὴ μ' ἐπαναβλέπετε... σας ἀπαγορεύω νὰ μ' ἐπανιόητε !... ἄλλ' ἐκεῖνος τουναντίον θὰ ἐρχεται συχνότερον, θὰ ἐλαττώσῃ τὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του ἀγάπην ὅταν τῷ εἴπω ἐγὼ νὰ τὴν ἀγαπᾶ, καὶ θὰ μὲ ἀγαπήσῃ ἔτι περισσότερον.

Ἐπανεθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων της σάλιον, διότι ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ψυχρός, ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ἐκεῖ, ὀρθία, στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος ἐνὸς καθίσματος, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της, προσεπάθησε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν τελευταίαν ιδέαν, ἥτις διήλθε τοῦ πνευματός της.

— Ἐὰν εἶχον ἀρκετὸν θάρρος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, νὰ τοῦ κλείσω τὴν θύραν μου, νὰ μὴ τὸν δεγθῶ ποτὲ πλέον, νὰ μὴ ἀποκριθῶ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπιστολῶν του... Φεῦ ! θὰ τὸν ἀπῆλπιζον ἔτι περισσότερον. Εἰς ἀνὴρ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανιόῃ μίαν γυναῖκα, κατορθώνει νὰ τὴν ἐπανιόῃ παντοιοτρόπως. Θὰ ἔκκλινε πολὺν θόρυβον καὶ ἡ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀμφιβάλλουσα σύζυγός του, δὲν θ' ἀμφέβαλλε πλέον... Ἀντὶ νὰ τὴν καθησυχάσω ὡς ἐπιθυμῶ, θὰ τὴν ἀπῆλπιζον ἔτι περισσότερον...

» Ὑπάρχει ὅμως ἐν μέσῳ, ὅπερ τώρα ἐσκέφθην. Νὰ ἐγκαταλείψω δηλονότι τοὺς Παρισίους, τὴν οἰκίαν μου, τοὺς προσφιλεῖς μου φίλους, νὰ φύγω χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ εἴπω ποῦ μεταβαίνω, χωρὶς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ νὰ γνωρίζω τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου μου. Νὰ ταξιδεύσω μέχρις ὅτου ἰαθῶ, μέχρις ὅτου θεραπευθῇ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἴδιος...

» Πλὴν πόσα ἐμπόδια παρυσιάζει παρόμοιον σχέδιον ! Δύναται γυνὴ τις νὰ ταξιδεύῃ οὕτω ; δὲν θὰ ἐκληθῇ ὡς τυχοδιώ-

κτις ; Πόσον οἱ ἄνδρες εἶνε εὐτυχεῖς ! Ἐὰν ὑποφέρουσιν, ἀμέσως ἀναχωροῦν, τρέχουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασκεδάζουσι τὰς θλίψεις των, λησμονοῦσι ! Αἱ χῶραι δὲ διέρχονται, τὰ νέα πρόσωπα, ἅτινα βλέπουσι, τὰ νέα ἥθη ἅτινα σπουδάζουσιν, οἱ κίνδυνοι οὗς διατρέχουσι διασκεδάζουσι μεγαλῶς τὰς λύπας των. Ἡ ἰδιότης μας θέσις δυστυχῶς εἶνε διαφορετικὴ, ἡ ἀνατροφή, ἡ μᾶς ἔδωσαν μᾶς καταδικάζει νὰ περιστρεφόμεθα πάντοτε περίξ τοῦ ἰδίου κύκλου δὲν δυνάμεθα νὰ κυνηθῶμεν, χωρὶς νὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ βραχίονός τινος, εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς μυριάς παρρηγιῆς καὶ ἀπείρους κινδύνους, ἐὰν ἀποφασίσωμεν νὰ ταξιδεύσωμεν μόνον.

» Ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ ὑπερπηδήσωμεν πάντα ταῦτα τὰ ἐμπόδια, καὶ νὰ τεθῶμεν ὑπεράνω τῆς προλήψεως, ἥτις μᾶς αἰχμαλωτίζει, θὰ εἶχμεν τὸ θάρρος ν' ἀναχωρήσωμεν καὶ ν' ἀφῆσωμεν τοὺς τόπους, εἰς οὗς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐζήσαμεν, ἡγάπησαμεν, ὑπεφέραμεν. Ἀχ ! πόσον θλιβερόν, θὰ ἦτο νὰ ἐγκαταλίψῃ τις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τόσα προσφιλῆ περίξ τοῦ ἀντικείμενα. Καὶ αἱ πλέον θαρραλεαί, αἱ εἰς κίνδυνον μακρυνοῦ ταξιδίου δὲν θὰ ἐτρόμαζον, θὰ εὐρίσταντο νὰ εἴπωσι τελευταῖον χαῖρε εἰς πᾶν τὸ ὅποιον ἠγάπησαν !

» Δύναμαι νῦν νὰ ἐγκαταλείψω οὕτω τὸν Μαυρίκιον καὶ νὰ μὴν ὀπισθοδρομήσω εἰς τοιαύτην ιδέαν ; Ἀλλοτε μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνω μὴ βλέπουσα πλέον αὐτόν, ἡμῖν τότε ἀδύνατος, συνήνεσα νὰ τὸν ἐπανιδῶ, καὶ ἡ ἄλυσίς μας ἐδέθη πάλιν εἰς ὁ μέρος εἶχεν ἄλλοτε θραυσθῇ. Θὰ ἦμαι ἄρα γε σὴ μερον γενναϊότερα· θ' ἀπομακρυνθῶ ἐντελῶς αὐτοῦ ; Τίς ἡ ἀνάγκη ἄλλως τε νὰ σκέπτηται τις διὰ πρᾶγματα ἅτινα ἐξαντλοῦν, φρονεῖν, καὶ τὰ ὅποια δὲ τὰ πραγματοποιεῖ ;

» Ὑστερον δὲ τί κακὸν οὗτος μοὶ ἐπροξένησεν, ὥστε νὰ φερθῶ τοιουτοτρόπως ; Μήπως εἶνε ὑπεύθυνος δι' ὅ,τι συνέβη εἰς ἐκείνον τὸν χορόν ; ... Οὐχί, καὶ ἐκεῖνος ὑπέφερεν ὡς ἐγὼ, καὶ θὰ εἶδε τὴν ζωὴν του, εἶμαι περὶ τούτου βεβαιωτάτη, ὅπως μὲ ἐξαγαγῇ τῆς στενοχώρου θέσεως... Ἡ σύζυγός του εἶνε ὠραία, ἀξιολύμπητος καὶ διὰ τὸ πνευμά της, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγαθότητά της.

» Δὲν ἐφθασα δὲ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ν' ἀρνοῦμαι τὴν ἀξίαν τῆς ἀντιζήλου μου. Τουναντίον τὴν ἐκτιμῶ περισσότερον παντός ἄλλου καὶ... ὑποφέρω. Ἐξ αἰτίας μου ἐκεῖνος δὲν φροντίζει πολὺ δι' αὐτήν· δὲν τὴν περιβάλλει δι' ὅλων τῶν περιποιήσεων, ὧν εἶνε ἀξία, ἐγὼ δὲ ὅπως τὸν ἀνταμείψω διὰ τὴν προτίμησιν ἣν μοὶ καμνεῖ, σκέπτομαι νὰ τὸν ἐγκαταλείψω, νὰ φύγω μακρὰν του... Ὅχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ καμῶ τοῦτο, δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, δὲν θὰ τὸ πράξω.

Καθ' ὃ διάστημα ἡ Ἑλένη ἐσκέπτετο ταῦτα, τὰ ἐπὶ τῆς ἐστίας κηρία ἤρχιζον μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ σβύνουν. Ἐκ τῶν διαφανῶν παραπετασμάτων εἰσέδουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ὁ δὲ θόρυβος μεγαλοπόλεως ἐγειρομένης ἀνῆρχετο μέχρι τοῦ δωματίου τῆς κομῆσεως.

Ἐκείνη δὲ ἐξητλημένη πλέον ἐξ ὅλων τῶν συγκινήσεων τῆς νυκτός, παγωμένη ἐκ τοῦ ψύχους, κουρασμένη, νὰ σκέπτηται χω-

ρὶς οὐδὲν νὰ δύναται ν' ἀποφασίσῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν δὲ τὴν πρῶϊαν ἐξύπνησεν, αἱ ιδέαι της ἦσαν καθαρώτεραι. Χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχῃ τι ἀποφασίσῃ, ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἱκανὴν νὰ συλλαβῇ ὀριστικόν τι σχέδιον, ἀποφασίσῃ τι ἄξιον ἑαυτῆς.

Ἐκρυσσε, διέταξε ν' ἀνοίξῃσι τὰ παραπετάσματα, ἔγραψεν εἰς τὸν κύριον Λιβρῶ, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ἄνευ ἀργοπορίας, καὶ ἐνεδύθη ἀναμένουσα τὴν ἀφίξιν τοῦ βαρῶνου.

Ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος ἤρχει νὰ ἔλθῃ, αὐτὴ δὲ δὲν ἡδύνατο ν' ἀποδιώξῃ τοῦ πνευματός της σκέψεις ταρρασσοῦσας αὐτήν, ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της καὶ τῇ εἶπε :

— Ἰουλίᾳ, ἐὰν ἀπεφασίσῃ, τώρα δὲ νὰ ταξιδεύσω, θὰ μὲ ἠκολούθῃς ;

— Ἀλλὰ... βεβαιότατα, κυρία μου, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος ὀλίγον ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐρωτήσεως.

Ἡ κυρία κόμησσε θὰ μοὶ ἐδίδεν ὅμως ἄδειαν ν' ἀποχωρεθῶ τὴν οἰκογένειάν μου, νά...

— Ἀδύνατον, εἶπεν ἡ Ἑλένη διακόπτουσα αὐτήν, δὲν ἔχωμεν καιρὸν, θ' ἀναχωρήσωμεν ὅταν τὰ πλέον ἀπαραίτητα κιβώτια ἐτοιμασθῶσι.

— Τότε ἡ κυρία δὲν θ' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον.

— Τουναντίον, ἐπὶ πολὺν ἔν εἶτος ἢ καὶ περισσότερον. Δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω τὸν καιρὸν τῆς ἐπιστροφῆς μου.

— ὦ ! τότε... εἶπεν ἡ Ἰουλίᾳ ἐν στενοχωρίᾳ εὐρεθείσα.

— Δὲν δύνασαι νὰ ἔλθῃς μαζί μου ;

— Ἡ κυρία δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως πόσον ἀφροσιωμένη τῇ εἰμαι. Θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος νὰ τὴν ἔδλεπον ἀναχωροῦσαν ἄνευ ἐμοῦ, ἀλλά...

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Βριών, ἔμαθον ὅ,τι ἤθελον.

— Ἡ κόρη αὕτη, εἶπεν ἡ Ἑλένη καθ' ἑαυτὴν μετὰ πικρίας τινός, βλέπουσα τὴν Ἰουλίαν ἐξερχομένην, θ' ἀφίνει ἀναμφιβόλως εἰς Παρισίους τινὰ, ὅστις τῇ εἶνε προσφιλεῖς, τινὰ ὃν εἶνε εἰσυθέρᾳ νὰ βλέπῃ, δὲν θέλει ν' ἀπομακρυνθῇ, καὶ ἔχει δίκαιον... Ἀ ! ἐὰν ἤρχετο ὁ βαρῶνος, ἐξηκολούθησεν αἰσχύνομαι διὰ τὸν δισταγμόν μου. Πρὸ μικροῦ φωνή τις μοὶ ἔκραξε : « Εἴπαι ἀκόμη νέα, εἶσαι ὠραία, ἀγαπᾶσαι, ἀπόλαυσον τὴν ὠραίαν σου ζωὴν, καὶ μὴ θυσιάζεσαι εἰς κανένα ». Ἀλλ' ἑτέρα φωνὴ ἐξ ἄλλου γλυκυτέρα καὶ πειστικώτερα μοὶ λέγει : « Λάβε ταχεῖαν ἀπόφασιν, μὴ δισταζέης, ἡ θυσία εἶνε μεγάλη, ἀλλὰ τὰ πάντα τὴν ἐπιβαλλοῦσι, καὶ εἶνε ἀξία σου. » Ὁ δισταγμός οὗτος εἶνε τρομερός. Θεέ μου ! ἐλθέ εἰς βοήθειάν μου.

Μόλις εἶχε προφέρει τὰς λέξεις αὐτάς, ὅτε ἡ Ἰουλίᾳ ἐκ νέου ἐνεφανίσθη.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βριών θὰ ἦλθεν ὁ βαρῶνος· εἰσαγάγατέ τον.

— Δὲν εἶνε ὁ κύριος βαρῶνος, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλίᾳ, εἶνε κυρία τις ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνῃ δεκτὴ παρὰ τῇ κομῆσῃ.

— Οὐδένα δέχομαι, ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃ μόνη.

— Ἡ κυρία αὕτη τόσον ἐπέμενε, ὥστε ἐπίστευσα...

— Σὰς εἶπε τὸ ὄνομά της ;

— Μοῦ εἶπε μόνον νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι χθὲς εἰς τὸν χορὸν χάριν τῶν πτωχῶν ἐζήτησε ἐλεημοσύνην μεθ' ὑμῶν.

Ἡ Ἑλένη ὠχρίασεν αὐτοστιγμαί. «Πῶς; μήπως;... Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον... Αὕτη! αὕτη ἐδῶ!... Τί νὰ μὲ θέλῃ ἄρά γε;» Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰ στιγμήν, συνελθούσα δὲ εἶπε τῇ Ἰουλίᾳ :

— Παρακαλέσατε τὴν κυρίαν αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ.

ΙΣΤ'

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Θηρεσία Δεβίλ ἐνεφανίσθη. Ἡ ἀπλουστάτη καὶ ὀλίγον ἀτημέλητος ἐνδυμασία της ὑπεδείκνυν ὅτι ἀπεφάσισεν αὕτη αἰφνιδίως νὰ ἐξέλθῃ, εὐρισκόμενη ὑπὸ τὸ κράτος σπουδαίας προκαταλήψεως, χωρὶς νὰ ρίψῃ εἰς τὸ κάτοπτρον τελευταῖον βλέμμα, τὸ τόσον σύννηθες εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἡ ὠχρότης δὲ τοῦ προσώπου της ἐδείκνυν ὡσαύτως ὅτι πολὺ εἶχεν ἀγρυπνήσει τὴν νύκτα καὶ ὅτι εἶχεν ὑποφέρει ὡσαύτως ὡς καὶ ἡ Ἑλένη.

Ἡ κόμησσα ἀμέσως τῇ προσέφερε καθίσμα· ὅπως δὲ καταπαύσῃ τὴν συγκίνησιν, ἦν ἀμφοτέραι ἡσθάνοντο εὐρισκόμεναι οὕτω μόναι ἀπέναντι ἀλλήλων διὰ πρώτην φοράν, ἤρχισεν λέγουσα :

— Θὰ ἔρχεσθε βεβαίως, κυρία μου, εἶπε διὰ φωνῆς, ἦν προσεπαθεῖ νὰ καταστήσῃ ἡρεμον, νὰ μοὶ ὁμιλήσῃτε διὰ τὴν ἐλεημοσύνην. ἦν χάριν τῶν πτωχῶν ἐκάμαμεν χθὲς καὶ εἰς ἣν εἶχατε τὴν εὐαρέσκειαν νὰ μὲ συνοδεύσητε.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ἡ Θηρεσία, δὲν πρόκειται νὰ σὰς ὁμιλήσω, ἐὰν βεβαίως μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε, διὰ τὴν ἐλεημοσύνην αὐτὴν, ἥτις ἐτελείωσε καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀνέλπιστον ἀποτέλεσμα διανέμονται κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν οἱ πτωχοὶ μεταξύ των· ἔρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συνδράμητε ἀκόμη διὰ μίαν καλὴν πράξιν.

— Διὰ μίαν καλὴν πράξιν! Ἐκ τῶν προτέρων εἶμαι ὅλως ἰδική σας. Εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ ἐξηγηθῇτε, κυρία.

Ἡ Θηρεσία ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ ν' ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν κόμησσαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου, δι' ὃ πρὸς τοῦτο εἶχεν ἔλθῃ. Μετ' ὀλίγον εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συμπαθοῦς :

— Πρόκειται περὶ μιᾶς νεαρᾶς γυναικός, νεωστὶ ὑπανδρευθείσης. Τὸ ἐξωτερικόν της, ἀρκετὰ ἄλλως τε νόστιμον, ἐνθυμίζει τὴν οἰκόσιτον. Τὸ πρόσωπόν της εἶνε, ὡς λέγουν, ὠραῖον, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐκείνην τὴν ἡρεμίαν, τὴν ἑκφρασιν ἐκείνην, ἣν ἀποκτᾷ τις, ἀφοῦ ζῆσιν καὶ ὑποφέρει. Αὕτη ἀγνοεῖ ἀκόμη πολλὰ πραγματά, τὸ δὲ πνεῦμά της στερεῖται τῶν ἀποχρώσεων ἐκείνων, τῶν λεπτοτήτων ἐκείνων, τέλος πάντων τῶν χιλίων μηδαμινῶν πραγμάτων, ἅτινα καθιστῶσι γυναῖκας τινὰς ἀκαταμάχητους. Ἀγαπᾷ δὲ τὸν σύζυγόν της δι' ὅλης τῆς ψυχῆς της καὶ δι' ὅλης τῆς νεανικῆς ἀπειρίας.

— Δὲν δύναμαι, ἕως τώρα τοῦλάχιστον,

κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη νὰ συμπαθήσω εἰς τὸ ὕψ' ὑμῶν τόσον καλὰ περιγραφέν πρόσωπον. Ἡ ἀγνοία του, κατ' ἐμέ, εἶνε ἐν ἑτὶ θέλγητρον. Δὲν πιστεύω δὲ ὑπὸ τοσούτων περικοσμούμενον χαρισμάτων νὰ παραγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ συζύγου της.

— Ὁ σύζυγος τῆς νεαρᾶς ταύτης γυναικός, δι' ἣν προσπαθῶ νὰ σὰς κάμω νὰ λάβητε ἐνδιαφέρον, ἐπανελάθεν ἡ Θηρεσία, θὰ ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν τὴν μεγαλειέτην τρυφερότητα, ἀλλ' ἡ τύχη ἠθέλησεν ἵνα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς νεανικῆς του ἡλικίας συναντήσῃ γυναῖκα πολὺ ἀνωτέραν τῆς συζύγου του. Ἐκείνη εἶνε εὐγενής, ὠραία καὶ θελκτικωτάτη, ἂν καὶ νέα ἐκόμη, ἔζησεν ἀρκετὰ ὅπως γνωρίσῃ τὴν ζωὴν, γνωρίζει ἐξαίρετα τὰ τοῦ κόσμου, τὸ πνεῦμά της εἶνε ἐκ τῶν καταμαγευόντων τοὺς μετ' αὐτῆς ἀναστρεφόμενους, ἡ δὲ καρδία της εἶνε τοσούτον ἀγαθὴ, ὥστε οἱ φίλοι της εἶνε καθ' ὅλοκληρίαν ἀφοσιωμένοι αὐτῇ. Τέλος εἶνε γυνὴ τελεία, ἡ δὲ πτωχή μου προστατευομένη δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον νὰ παλαίσῃ ἐναντίον τοιαύτης ἀντιζήλου.

— Ἀλλ' εἶνε πράγματι ἀντιζήλος της ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Βριών, ἥτις προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ὑπὸ τῆς Θηρεσίας περιγραφομένην γυναῖκα.

— Μάλιστα, εἶνε ἀντιζήλος της, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία, καὶ εἶνε ἀδύνατον ὁ ἀπαξ μόνον ἰδὼν αὐτὴν νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσῃ... Οὕτω λοιπόν... ἡ γυνὴ, δι' ἣν ἐνδιαφέρομαι, ἠνένησεν ἀμέσως τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὴν κίνδυνον· τρέμουσα δὲ μήπως ἀπωλέσῃ ἐντελῶς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ συζύγου της, μὴ ἀκούσασα ἢ τὴν τρελλὴν κεφαλὴν της, οὐδένα ἄλλον ἐκτὸς τῆς καρδίας της συμβουλευομένη, ἦλθεν, εἰλικρινῶς, νομίμως, νὰ εὕρῃ ἐκείνην, ἥτις τῇ ἐμπνέει τόσους φόβους, καὶ ὅπως τῇ εἶπῃ : Κυρία μου, ἡ πάλη μας εἶνε ἄνιστος, ὑμεῖς εἰσθε ὀπλισμένη, ἐγὼ δὲ δὲν εἶμαι. Δώσατέ μου ὅπλα, ὅπως δυνηθῶ νὰ παλαίσω ἐναντίον σας. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δυνηθῶ νὰ ὑπερασπίσω τὴν εὐτυχίαν μου, καὶ χάρις εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν τοῦ ἀρέσκειν, ἦν μοὶ ὑπεδείξατε, νὰ προφυλάξω τὸν σύζυγόν μου ἐναντίον τῶν δελεασμάτων σας.

Ὁμιλοῦσα οὕτω ἡ Θηρεσία εἶχε ἀναζωογονηθῇ, τὸ χρῶμά της εἶχεν ἐπανελθῇ καὶ οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της, οἱ παρατηροῦντες ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν κόμησσαν, εἶχον ἑκφρασιν θελκτικωτάτην.

Ἡ Ἑλένη τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὴν, αἰφνης ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος :

— Θὰ ὑπεφέρατε πολὺ, δὲν ἔχει οὕτω, κυρία, ὅπως ἀποφασίσῃτε νὰ πράξητε τὸ τοιοῦτο ;

— Μάλιστα, πολὺ ὑπέφερον, ἐπανελάβε μετὰ θλίψεως ἡ Θηρεσία. Πρό τινος χρόνου μάτην προσπαθῶ νὰ φανῶ εὐθυμὸς, ἀπειραὶ ἐνδείξεις μοὶ ἔλεγον ὅτι ἡ εὐτυχία μου ἐξέλειπεν, ὅτι ἡ καρδία τοῦ συζύγου μου ἐὰν ἄλλοτε μοὶ ἀνῆκε, δὲν μοὶ ἀνῆκε πλέον. Ἀλλ' ὅ,τι συνέβη χθὲς ἤρκεσε νὰ μὲ φωνεύσῃ. Ἡ συγκίνησίς του τὸν ἐπρόδωκε!... Ἀ! κυρία, δύνασθε νὰ ἦσθε εὐτυχής, δύνασθε νὰ ἦσθε ὑπερήφανος· σὰς ἀγαπῶ!

Ἡ κυρία Βριών παρετήρησε τὴν σύζυ-

γον τοῦ Μαυρικίου καὶ ἀπεκρίθη «Ἀπατάσθε, δὲν μὲ ἀγαπᾷ!»

Τὸ πρόσωπον τῆς Θηρεσίας ἐξήστραψεν· ἡ χαρὰ ὡς ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἀλλ' ἀμέσως σχεδὸν ἡ ἀστραπὴ διελύθη, νύξ ἐπηκολούθησε καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ κινούσα τὴν κεφαλὴν ὡς εἰ ἀμφέβαλλεν, εἶπεν εἰς τὴν κόμησσαν :

— Διατί θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσητε; Ἐγὼ εἶμαι εἰλικρινής, ἴσως μάλιστα καὶ ὑπὲρ τὸ δέον. Διατί δὲν ὁμιλεῖτε καὶ σεῖς εἰλικρινῶς ;

— Ἀλλ' ἐπειδὴ σὰς ὁμιλῶ εἰλικρινῶς. διὰ τοῦτο σὰς λέγω ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἐπανελάθεν ἡ κυρία Βριών μετὰ τινος πικρίας. Ἀχ! ἐὰν μὲ ἡγάπα, ἐξηκολούθησεν ἀναζωογονηθεῖσα αἰφνης καὶ παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν Θηρεσίαν, θὰ σὰς ὁμιλοῦν ὡς σὰς ὁμιλῶ; Μήπως δὲν ἐμάντευσα τὴν σκέψιν σας; Καὶ ὑμεῖς ἡ ἰδίᾳ δὲν τὴν γνωρίζετε; ἀλλ' αὕτη εἶνε εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σας. Αὕτη σὰς ὠδήγησε παρ' ἐμοί. Εἶπατε καθ' ἑαυτὴν : «Ἡ γυνὴ αὕτη πιθανὸν νὰ διέπραξε σφάλματα, ἀλλὰ θὰ ἦνε γενναία καὶ καλὴ. Θὰ τῇ διηγηθῶ τὰς θλίψεις μου, θὰ τὴν κάμω νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην μου, καὶ θὰ τῆς ζητήσω θυσίαν, ἥτις θὰ στοιχήσῃ μὲν εἰς αὐτὴν πολὺ, ἀλλ' ἦν θὰ πράξῃ, εἶμαι περὶ τοῦτου βεβασιωτάτη». Ἰδοὺ, ὅ,τι ἐν τῇ ἀπειρίᾳ σας σὰς ὠδήγησε παρ' ἐμοί, χωρὶς νὰ γνωρίζετε ἀκριβῶς τί πράττετε. Ἐὰν λοιπὸν ἡγαπῶμην ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας, ὡς τὸ πιστεύετε, θὰ σὰς ἀπεκρινόμην: Κυρία μου, ἡ θυσία ἦν ἀπαιτεῖται παρ' ἐμοῦ εἶνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου, εἶχατε ἄδικον νὰ ἐμπιστευθῇτε τὴν εὐτυχίαν σας ὡς ὑμεῖς δύνασθε, ἐγὼ προφυλάττω τὴν ἰδικὴν μου!... Ἀλλὰ δὲν σὰς ἀποκρίνομαι οὕτω... διότι ὁ Μαυρίκιος δὲν μὲ ἀγαπᾷ!

— Τότε... εἶπεν ἡ Θηρεσία.

Ἡ κυρία Βριών τὴν διέκοψεν ἀποτόμως.

Διέβλεπεν ὅ,τι συνέβαιεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικός ἐκείνης. Ἐξήγησε καθαρότατα τὰς λέξεις ταύτας : «συνήθεια, ἀναμνησις» αἵτινες ἀνακεφαλαιοῦσι τὰ αἰσθημάτων, εἰς ἃ πλείστα πρόσωπα τῆς διηγήσεως ταύτης ὑπῆκουσαν καὶ τὰ ὅποια ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱστορίας ταύτης.

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη ἣν οὗτος ἀγαπᾷ, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, ἀλλ' εἶνε τὸ παρελθόν μου... Ὅταν μακρὸν χρονικὸν διάστημα διαρρέυσῃ εἰς κοινὰ αἰσθητά, ἕκαστος μὴν τοῦ ἔτους, ἕκαστη ἡμέρα τοῦ μηνός, ἐκάστη ὥρα τῆς ἡμέρας, ἀφίνει ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνεξάληπτον σημεῖον, ὅλον πυρὸς ἦν δὲν γνωρίζει τις νὰ σβύσῃ. Συναντᾷ τις, εἰς ἕκαστον βῆμα, μίαν ἐπέτειον, καὶ πράγμα παράδοξον, πάσαι αὗται αἱ ἐπέτειοι εἶνε θελκτικαί. Λησμονεῖ τις καὶ τὰς πάσης φύσεως ψυχρότητας, καὶ τὰς λύπας, ὅπως μὴν ἐνθυμηθῇ ἄλλο τι ἢ χαρὰν καὶ ἡδονάς. Ὡσαύτως εἶνέ τις συχνὰ ἀχάριστος ἐνώπιον παρόντος μειδιῶντος, ἀπέναντι παρελθόντος διελθόντος ἐν πολλαῖς τρικυμίαις, καὶ ἐνῶ συνέβη πλειστάκις ν' ἀρνηθῇ τις τὸ θέλγητρον, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ παρελθόν... Ναι, ἐξηκολούθησεν αὕτη μετὰ λύπης, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ὁ σύ-

ζυγός σας ἀφέθη νὰ ἐλκυσθῇ ἀπὸ τὸν ἀπατηλὸν γάμον. Ἀλλὰ θὰ ἴδῃ τὴν πλάνην του πιθανόν καὶ νὰ τὴν εἶδεν, ὅταν χθὲς ἐνεφανίσθητε ἐνώπιόν του τόσον μεγάλη καὶ τόσον γενναία...» Μὴ ζητῆτε ὅθεν ἀπὸ ἐμὲ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὸν ἔρωτα τοῦτον... Ὁ ἔρως οὗτος σᾶς ἀνήκει καθ' ὁλοκληρίαν.

— Ἐάν τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀνέκραζεν ἡ Θηρεσία.

Ἡ κυρία Βριών προσεποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν διακοπὴν ταύτην. Τὸ πρῶτον τῆς ἀνεζωογονήθη, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραψαν, ἡ φωνὴ τῆς ἦτο σταθερά, παθητική. Ἐπλησίασε τὴν Θηρεσίαν, τὴν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ τῇ εἶπεν :

— Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν μ' ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπῶ ὅμως ἐγώ !... Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη πιθανόν νὰ σᾶς ἀπαρέσκει, ἀλλὰ δὲν ἤλθατε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε περὶ τοῦ ἔρωτός σας ; δὲν ἔχω λοιπὸν κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς εἰπῶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ; Ἀκούσατέ με, ὀφείλετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἡ καρδιά μου πλημμυροῦν πρέπει νὰ σᾶς ἀνοίξω αὐτήν. Ὑποφέρω πρὸ πολλοῦ, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ παραπονοῦμαι, χωρὶς νὰ ἔχω κανένα, εἰς ὃν νὰ εἰπῶ τὸν πόνον μου... Ὁ γάμος σας μετ' αὐτοῦ, κυρία, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ θανατώσῃ. Ὁμιλεῖτε διὰ τὰ δεινὰ σας, δὲν γνωρίζετε τὰ ἰδικὰ μου !... Καὶ σήμερον δὲ ἀφοῦ ἐκεῖνος μ' ἐπρόδωκε πλέον, διότι ἐμὲ ἐπρόδωκε, καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν ἀγαπῶ ὡς ἄλλοτε !... Διότι ἐκεῖνος σηνήντησεν ὑμᾶς, ἐγὼ δὲ οὐδένα συνήντησα. Ὑστερον ἀπὸ ἐμὲ ὑμεῖς τοῦ ἤρεσατε. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν συνέβη τὸ ἴδιον, διότι οὐδεὶς μοῦ ἤρесе κατόπιν του, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἀρέσει πλέον... Εἶμαι μόνη, ζῶ μόνη, καί... θ' ἀποθάνω μόνη !...

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν διὰ τίνος ὕψους εἶπε ταῦτα ἡ κόρη. Ἡ ταλαίπωρος αὕτη καρδιά, ἡ τόσον ψυχρανθεῖσα, ἡ τόσον ἀλγούσα, ἡνοίγετο τέλους πάντων, καὶ ἐξέβαλλε κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι καθησυχάζουσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν θλίψιν.

Ἡ Θηρεσία ἤκουε σιωπηλῶς, δάκρυα δὲ ἐπιπτον ἐκ τῶν ὠρίων τῆς ὀφθαλμῶν. Εἶχε λησμονήσῃ ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ἀπῆλπιζε τὴν μίαν, ἀπέδιδε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ἄλλην. Ἐκλαίεν ἄνευ ὑστεροβουλίας, διὰ τὴν μεγάλην ταύτην εὐτυχίαν, διότι τὴν ἠνόει, διότι ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἴσως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ταχέως ἢ βραδέως ἡδύνατο καὶ εἰς αὐτὴν νὰ συμβῇ τοιοῦτο δυστύχημα.

Τὰ δάκρυα ταῦτα συνεκίνησαν ζωηρότητα τὴν Ἑλένην, ἣν οὐδεμία λεπτότης τῆς καρδίας διέφευγε. Τὴν συνεκίνησαν ἴσως ἐτι περισσότερον, τῆς γενναίας διαγωγῆς τῆς Θηρεσίας, τὴν παραμονὴν παρὰ τῇ δεσποινίδι Βριών, τὴν εὐνέστησε δὲ μεγάλως τὸ διάδημα τοῦτο τῆς νεαρᾶς γυναικός, διάδημα ἴσως ὀλίγον ἐλαφρόν, ἀλλὰ θελκτικὸν ἐν τῇ ἰδιοτροπίᾳ καὶ τῇ ἀφελείᾳ του.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἑλένης ἐνεκα συμπαθείας πρὸς τὴν Θηρεσίαν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἦτο συνέπεια λυπηρῶν σκέψεων, εἰς ἃς πρὸ πολλοῦ χρόνου ἤδη παρεδίδοτο ἡ κυρία Βριών, καὶ ἃς εἶχε λάβει πρὸ πάντων τὴν προηγουμένην νύκτα. Ἀνέμενε τὸν βαρῶνον ἵνα τὸν συμβουλευθῇ καὶ νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ

σχέδιον, ὅπερ πρὸ πολλοῦ εἶχε συλλάβει καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖον οὐδὲν ἡδύνατο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ. Καὶ αἱ ἰσχυρότεραι φύσεις δειλιῶσιν ἐναντι φάσεων τινῶν τῆς ζωῆς, ὅταν αὐταὶ συγκρούονται μὲ τὰ πάθη, ἅτινα τὰς ἐξουσιάζουσιν. Ἀλλ' ἀναντιάσσουσι τάχιον ἢ βράδιον τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἐγείρωνται τῆς νάρκης των, σπῶσι τὰς ἀλύσσους των. Τότε, οὐδεὶς πλέον δισταγμός, οὐδεμία δειλία. Πορεύονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν των, χωρὶς νὰ στραφῶσιν ὀπίσω, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ δεινὰ ἅτινα ὑποφέρουσιν. Ἡδὴ ἡ Ἑλένη βεβαία πλέον ὅτι δὲν ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου θὰ τῷ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν. Τὴν φορὰν ταύτην οὐδὲν ἡδύνατο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ τοῦ σχεδίου της.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛ

ΜΕΡΟΣ TRITON

[Συνέχεια]

— Δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ πιστεύητε ὅτι δὲν ἐννοῶ τοῦτο. Εἶναι εὐγενὲς αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἐννοῶ καί... θαυμάζω. Εἰς τὴν θέσιν σας νομίζω ὅτι θὰ ἤμην ὡς ὑμεῖς.

— Δὲν ἔχει οὕτως !

Ὁ Βονὲ ἀνεκουφίσθη. Δὲν ἐμέμφετο λοιπὸν αὐτοῦ ἡ Ἰουλιανὴ ὅτι δὲν ὁμίλησεν εἰς τὴν θέσιν του τὸ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνη θὰ ἔπραττεν.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παριστᾷτε ὑπερβολικῶς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας τῆς ἰσότητος. Βεβαίως ἡ ἰσότης δὲν ἔγκειται ἐν τῇ παρουσίᾳ εἶναι μᾶλλον ἐν τῇ κοινωνικῇ θέσει, ἐν τῇ εκπαιδεύσει, ἐν τοῖς αἰσθημασι καὶ ταῖς ιδέαις.

— Ἐν τῇ κοινωνικῇ θέσει ; ἠρώτησεν ὁ Βονὲ ἐπιμένων.

— Βεβαίως. Δύναται τις νὰ ᾔσῃ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἴσῃν παρουσίαν. Ἀνήκει τις εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, εἰς τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν βαθμίδα ἰδοῦ ἡ ἀπραϊότητος ἰσότης. Ὅπως δὴποτε θεωρῶ ἑμαυτὴν εὐτυχῇ διὰ τὴν εἶδσιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀναγγέλλετε.

— Ἐπρεπεν ὑμεῖς πρώτη νὰ τὴν μάθετε... καὶ μόνη ὑμεῖς.

— Εἶμαι ἐτι εὐτυχεστέρᾳ διὰ τὴν φιλικὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν μοὶ δεῖκνυτε.

— Εἰς ὑμᾶς ὄφειλα νὰ ὁμιλήσω ἡ νεότης σας, ἡ χάρις σας, ἡ καλλονή σας...

Ἡ νεᾶνις ἀνύψωσε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἤθελε νὰ διακόψῃ αὐτόν, ὁ Βονὲ ἐξηκολούθησε :

— Καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀγαθότης σας, αἱ φιλοφρονήσεις σας, αἱ τόσῳ εὐγενεῖς καὶ αὐθόρητοι δι' ἄνθρωπον, μὴ κολακευθέντα ὑπ' οὐδενός, ἐγκαταλείμμενον, μὲ ὑποχρεοῦσι ν' ἀναθέσω εἰς ὑμᾶς τὸ ἥμισυ τῶν ἐλπίδων τῆς εὐτυχίας μου.

Ἐκείνη ἔτεινεν αὐτῷ τὰς χεῖρας καὶ μετὰ χαρίεντος μειδιάματος :

— Ναί, τὸ δέχομαι, εἶπεν.

Ἐμείναν οὕτω ἐπὶ πολὺ κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀτενίζοντες ἀλλήλους, μειδιῶντες ἐξ εὐτυχίας, ἣν δὲν ἡδύνατο ν' ἀποκρύψωσιν.

Δ'

Ἡ Ἰουλιανὴ δὲν ἐπίστευεν ὅτι παραβιάζει τὴν ἐχεμύθειαν, ἀγγέλλουσα τὴν σπουδαίαν ταύτην εἶδσιν τῇ Ἀννέτᾳ, ἥτις ἠρώτησεν αὐτὴν τί τῇ εἶπεν ὁ Βονὲ κατὰ τὴν κατὰ μόνας συνδιάλεξίν των.

— Κᾶτι τι ἐκτακτὸν, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ ἐκπλήξῃ..

— Θὰ σοὶ εἶπεν ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, διέκοψεν ἡ Ἀννέτα μετ' ἐιρωνείας.

— Ὅχι.

— Αὐτὸ ἐν τούτοις θὰ μὲ ἐξέπληττεν ὑπερβολικῶς.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκπλαγῆς μόνον, θὰ λυπηθῆς.

— Λέγε λοιπὸν, τί συμβαίνει.

— Λοιπὸν, κληρονομεῖ δύο ἐκατομμύρια. Βλέπετε ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸν λάβῃς ὡς σύζυγον, ὅταν σοὶ τὸν προέτεινα, οὕτω δὲ θὰ ἐπραγματοποιούντο τὰ ὄνειρά σου.

— Σὲ ἡγάπα.

— Τοῦτο ἀγνοοῦσα ἐπαθύμουν νὰ γείνη σύζυγός σου.

— Ἐσκέφθης δι' ἐμὲ πρὶν σκεφθῆς διὰ σὲ αὐτήν.

— Εἶναι φυσικὸν τοῦτο· τὸν ἔκρινα ὡς καλὸν σύζυγον καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἤθελα διὰ σὲ.

— Καὶ θὰ γείνη ἰδικός σου. Διατί λοιπὸν νὰ λυπηθῶ ;

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ καταστήσῃ εὐτυχῇ τὴν σύζυγόν του, ὅσον δὲν πιστεύω ὅτι θὰ πράξῃ ὁ κύριος Δερρόδης.

— Εἶσαι ἄδικος διὰ τὸν κύριον Δερρόδην.

— Τίς πταίει ; Σὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν ζητεῖ τὴν χεῖρά σου.

— Καὶ ὁ κύριος Βονὲ ἐπίσης σὲ ἀγαπᾷ, καὶ νομίζω ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ζητεῖ τὴν χεῖρά σου.

— Ἡ πενία τὸν ἐκράτει· εἶναι τοῦτο εὐγενὲς ὑπερηφάνια, ἐμπνέουσα αἰσθηματά θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ διὰ τὴν ἐπιβαλλομένην ταύτην σιγήν.

— Ὅτι εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἡ σιγὴ τοῦ τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ μόνον μέχρι τῆς χθὲς. Σήμερον ὅμως...

— Εἶναι τὸ αὐτό. Τῷ ἀνῆγγειλαν ὅτι κληρονομεῖ μεγάλην παρουσίαν, ἀλλὰ δὲν τῷ παρέδωκαν αὐτήν. Ἀναμένει λοιπὸν νὰ γείνη κάτοχος τῆς κληρονομίας διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἀφοῦ ἐννοεῖς τοὺς λόγους, εἴτινας κλείουσι τὸ στόμα τοῦ κυρίου Βονέ, διατί δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς τὰς ἀφορμάς, αἵτινες ὑποχρεοῦσι τὸν κύριον Δερρόδην ν' ἀναμείνῃ ; Ὁ μὲν ἀκίνητῃ ἐκ τῆς πενίας, ὁ δὲ ἀπρακτεῖ ἐκ τοῦ πλοῦτου. Δὲν εἶναι τόσῳ εὐκολὸν νὰ πείσῃ ταχέως τοὺς ἄγαν φιλοδόξους καὶ ἀλαζόνας γονεῖς του νὰ δεχθῶσι μίαν κόρην ἀπροικον.

— Πλησιάζουσιν ἐξ μῆνης, ἀφ' οὗτου ἀναμένομεν τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν τοῦ πα-